Mutare disciplinară

– E o colonie mică. Cum de ați acceptat să veniți tocmai aici, domnule doctor? întrebă administratorul, un bărbat între două vârste, cu un început promițător de burtă şi cu o chelie deja bine conturată.

– Mică?! De ce spuneți asta? se miră doctorul - şi imediat zâmbi, mulțumit de sine, fiindcă tocmai reuşise să înlocuiască răspunsul cu oîntrebare. Eu văd un dom mare, curat şi foarte bine întreținut! Şi fete taaare frumoase!

Luându-şi un aer de falsă modestie, administratorul zâmbi la rândul lui, extrem de încântat de impresia bună pe care o făcea fieful lui - cel puțin la prima vedere.

– Da, domnule doctor, e un dom mare, şi eu mă străduiesc din răsputeri pentru ca organizarea şi aspectul să nu lase câtuşi de puțin de dorit. însă e singurul dom al coloniei. Singurul, înțelegeți? Şi nici nu e suprapopulat. Pe aici nu sunt decât mineri şi terraformatori - şi nu toți au familie. Avem mai degrabă cupluri homosexuale, deşi există şi bordelul, şi fetele de la bar, şi cele de la hotel... Hotelul nu e mare, turişti nu vin mai de loc, dar mai pică câte un afacerist, câte-un aventurier, câte-un reprezentant al oficialităților. Mă rog, oficialii sunt şefii mei, îi cazez în casa de oaspeți a Administrației, unde puteți sta şi dumneavoastră până ce vă alegeți şi vă amenajați una din locuințele disponibile. Puteți sta în vecinătatea artiştilor - avem doi pictori şi o sculptoriță, sau printre rentieri - ăştia sunt cam o duzină, oameni de treabă, dar ciudați, după părerea mea. Cum se poate ca un tip plin de bani să-şi stabilească reşedința tocmai aici, pe coclauri? Sunt mai ciudați decât călugărițele - avem şapte, şi-au încropit un minischit în extremitatea nordică. Şi mai e şi pustnicul, un nebun care şi-a construit un minidom în munți, la vreo cinci kilometri de mină... Oricum, revenind la locuință, eu v-aş sfătui să optați pentru una din zona noastră, a celor din administrație, dar, fireşte, alegerea vă aparține... Şi, apropo de alegere, tot nu pricep cum a putut un băiat tânăr şi chipeş ca dumneavoastră să aleagă colonia noastră... Nici n-am mai avut doctor de trei ani, de când a plecat domnişoara Alice Bell, o femeie deosebită... A plecat fiindcă a fost

promovată...

– Cum ați spus?! tresări doctorul. Alice Bell?!

– Da, chiar aşa, confirmă administratorul, şi adăugă, însuflețindu-se: O cunoaşteți?

– Mda, mormăi doctorul. A fost şefa mea, pe Terra Nova...

– Aha, înseamnă că v-a povestit despre colonia noastră... Sunteți cercetător, savant, nu-i aşa? Ați venit, de fapt, ca s-o studiați pe Ea, nu-i aşa?

– Pe ea?! se strâmbă doctorul. Care ea?

– Pe Eash, minunea şi blestemul nostru! exclamă administratorul. Vreți să spuneți că nu v-a povestit domnişoara Bell despre vrăjitoare?! se interesă, mai degrabă dezamăgit. Aşa îi spunea domnişoara, vrăjitoare. E..., a fost o biată orfană - taică-su a murit în primul accident din mină, la nici o lună după ce maică-sa fugise cu o şatră de țigani, singura care a trecut vreodată pe aici. Cred că şi ea, maică-sa, era țigancă. Iar Eash a crescut cum a putut, din mila unuia sau a altuia, şi s-a făcut frumoasă - frumoasă cum n-am mai pomenit, Doamne păzeşte! Şi aşa a rămas, domnule doctor, frumoasă şi tot tânără, Doamne păzeşte! Domnişoara Bell spunea că are legătură cu faptul că doarme numai sus, sub cupola domului - mă rog, avea dumneaei o teorie, despre nu ştiu ce radiații. Da' tot nu putea să explice de ce, de când s-a stabilit Eash acolo, ne ocolesc meteoriții. Nimic, de ani de zile, ca şi cum ceva, ca un soi de câmp de forță, le-ar devia traiectoria, înțelegeți?

– Aha, făcu doctorul, de asta domnişoara Bell îi spunea vrăjitoare?

– A, nu!... Fiindcă vrăjeşte bărbații. Toți aleargă după ea ca nebunii... Şi eu, acum zece ani, când am venit aici, am pățit-o... Şi nemernica nu respinge pe nimeni, îi lasă pe toți să creadă că e foc de îndrăgostită... Până într-o bună zi, când te simți în culmea fericirii, fiindcă ea ți se oferă pentru prima oară, şi când, dintr-o dată, nu mai poți s-o atingi... Ceva, ceva invizibil, ca un soi de câmp de forță, te opreşte la câțiva milimetri de ea... Şi ea e acolo, înăuntru, goală, pe de-o parte făcându-ți semne îmbietoare, pe de alta bătându-şi joc de neputința ta... Ce mai, pe unii îi scoate din minți, altora le frânge inima... Eu unul încă nu pot să mi-o scot din suflet, nu ştiu

dacă mă puteți înțelege... Fiindcă, abia acum pricep, idiotul de mine, probabil că v-a atras aici zvonul despre

comunitatea homosexuală...

– Eu, homosexual?! se scutură doctorul. Doamne fereşte!

– Vai de mine! Adică..., îmi pare rău pentru dumneavoastră, îl compătimi administratorul. Fiindcă..., oh, ce neatent sunt! Aşa-i că ați spus ceva de fete taaare frumoase? Nu cumva ați şi văzut-o? O brunetă cu ochi verzi, migdalați, zveltă, într-un costum franjurat?

– O, da, oftă doctorul, şi fața i se aprinse într-un zâmbet aparte, pe care administratorul îl mai văzuse de atâtea alte ori, pe atâtea alte chipuri! Cum, prima femeie frumoasă care mi-a ieşit în cale e chiar... vrăjitoarea? Nu se poate!... Nu se poate! repetă, înnegurându-se. Căţeaua mi-a făcut-o!

– Cine?! exclamă administratorul, în timp ce îl bătea gândul că bietul doctor deja înnebunise.

– Alice! Domnişoara Bell! N-ați auzit?! Mi-a fost şefă! Ea m-a trimis aici. Mutare disciplinară! „Pentru că mi-ai frânt inima, afemeiat nenorocit!" Asta mi-a spus când m-a expediat încoace!